

Nr 167.

Av herr **Spångberg m. fl.**, *angående höjning för lågt avlönade inkomsttagare av enligt lagen om olycksfall i arbete utgående sjukhjälp och invaliditetsersättning.*

Genom år 1926 beslutade ändringar i olycksfallsförsäkringslagen samt sjukkasselagens antagande försämrades hjälpen vid olycksfall i arbete högst avsevärt. Sjukpenningen, som före 1926 utgick med ett belopp motsvarande två tredjedelar av den skadades arbetsförtjänst, nedsattes då i så stor utsträckning, att vissa små inkomsttagare därigenom fick olycksfallshjälpen minskad med upp till 20 procent.

Före sjukkasselagens antagande kunde en person genom sjukförsäkring förbättra den lilla hjälp som utgick genom olycksfallsförsäkringen. Efter lagens antagande inträdde en försämring även i dessa möjligheter. Vi anföra ett exempel för belysning av detta förhållande:

En arbetare med en årsförtjänst av 900 kronor per år är försäkrad i en sjukkassa för 2 kronor per dag. Vid inträffat olycksfall erhöll han före 1926 kronor 3.70 per dag, efter 1926 och till sjukkasselagens ikraftträdande erhöll han kronor 3.50 per dag och efter sjukkasselagens ikraftträdande kronor 2.— per dag i sjukhjälp.

Vid fullständig invaliditet utgår en livränta med ett minimibelopp av 300 kronor per år. I hur stor utsträckning arbetare inom lågt avlönade grupper drabbas av olycksfall framgår bland annat av statistiken från skogs- och flottningsarbete med 10,000 olycksfall per år.

Här påtalade förhållande visar att en ändring snarast möjligt är av behovet påkallad. I av undertecknade vid tidigare riksdag väckt motion i denna fråga ha vi framhållit, att minimigränsen för sjukpenning borde höjas till 3 kronor per dag och att minimigränsen för livränta vid fullständig arbetsoförmåga borde höjas till 900 kronor per år. Lagutskottet har avgivit välvilliga motiveringar till tanken på en förbättring i av oss önskad riktning. Redan vid 1933 års riksdag anfördes: »Utskottet vill dock framhålla, att beloppet av sjukpenning och livränta, som i enlighet med gällande lags bestämmelser utgår inom de lägre inkomstgrupperna, enligt utskottets mening är så låg, att en mindre höjning därav i och för sig kunde anses vara motiverad, ehuru en sådan höjning på grund av nuvarande ekonomiska läge torde vara synnerligen svår att genomföra».

Nu är det ekonomiska läget gott, många grupper ha fått sin ställning förbättrad. Offren från arbetets slagfält, som med dålig avlöning genom olycksfall mister hälsa eller lemmar, utgöra en beklagansvärd grupp, som utsatts för betydande försämringar. Tiden borde nu vara inne för riksdagen att rätta till de påtagliga bristerna på detta område. Man kan härvid givetvis tänka sig en lösning i den riktningen, att sjukhjälp vid inträffat olycksfall i arbete finge, för de lågt avlönade inkomsttagarna, uppgå till samma belopp som arbetsförtjänsten.

Vi en utredning torde även kunna prövas lämpligheten av att låta sjukkassemédlemmar bättre komma i åtnjutande av sjukförsäkringen vid olycksfall i arbete för att även på den vägen uppnå här åsyftade önskemål.

Med hänvisning till vad ovan anförts hemställa vi,

att riksdagen i skrivelse till regeringen måtte anhålla om skyndsamt utredning och förslag till ändring av bestämmelserna i lagen om olycksfall i arbete åsyftande en höjning av sjukhjälp och invaliditetsersättning^{en} för lågt avlönade inkomsttagare.

Stockholm den 22 januari 1937.

Aug. Spångberg.

K. Kilbom.

Viktor Herou.

Nils Flyg.

Arvid Olsson.

Verner Karlsson.